

Arrest

nr. 159 818 van 13 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 8 maart 1983.

Op 15 augustus 2008 trouwt de verzoekende partij in Turkije met F.B. die de Belgische nationaliteit bezit. Op 28 juli 2009 scheiden zij van elkaar.

Op 3 augustus 2009 trouwt de verzoekende partij in Turkije met E.S. die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 11 september 2009 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in voor een visum type D, met het oog op een gezinshereniging. Op 15 oktober 2010 wordt deze aanvraag geweigerd.

Bij vonnis van 9 juni 2011 erkent de rechtbank van eerste aanleg te Gent de buitenlandse huwelijksakte van 9 augustus 2009.

De verzoekende partij dient een tweede aanvraag voor een visum type D in op 20 oktober 2011, met het oog op gezinshereniging. Op 28 februari 2012 wordt de afgifte van een visum goedgekeurd.

Op 24 april 2014 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 18 mei 2015 neemt de gemachtigde voor de staatssecretaris van Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht 16 juni 2015 en waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: D.(...)

Voornaam: S.(...)

Nationaliteit: Turkse

Geboortedatum: 08.03.1984

Geboorteplaats: Emirdag

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater van de wet van 15.12.1980

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit het relatieverlag opgemaakt te Gent op 07.07.2014 blijkt dat betrokkene sinds 18.05.2014 uit elkaar zijn en dat de echtscheiding werd aangevraagd.

Tevens blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat hij sinds 25.06.2014 op een ander adres staat ingeschreven dan dat van de echtelijke woonst, namelijk (...).

Betrokkene werd op 27.08.2014 uitgenodigd om bewijzen voor te leggen zodat zijn situatie in België kan nagegaan worden zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Betrokkene legt een arbeidsovereenkomst voor met aanvullende loonbrieven waaruit blijkt dat hij voltijds werkt. Aangezien betrokkene er voor kiest geen andere bewijzen voor te leggen en er dus geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar onder andere de gezinssituatie, de medische situatie, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met zijn land van oorsprong, wordt verondersteld dat deze situatie niet van die aard is dat enkel en alleen op basis van het feit dat betrokkene werkt in België, een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Artikel 7, §1, 2° W. 15.12.1980: legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Tevens stelt de verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

“I. Eerste middel : Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig art. 42 quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verzoeker geenszins werd gehoord aangaande de redenen waarom verzoeker genoodzaakt was van zijn partner uit het echt te scheiden.

Dat verzoeker geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen bewijsstukken neer te leggen/te horen.

II. Tweede middel : Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het artikel 42^{quater}§1, laatste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van verzoekers rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel.

Art. artikel 42bis§1, laatste lid, Vw. stelt het volgende :

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoeker, familielid van een burger van de Unie, rekening te houden met verzoekers sociaal-economische situatie, met zijn integratie in de Belgische samenleving en met de bindingen die hij heeft met zijn land van oorsprong.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig onderzoek heeft verricht naar verzoekers gezinsleven in België, naar zijn gezondheidstoestand, naar zijn sociaal-economische situatie, naar zijn integratie in de Belgische samenleving, naar de duur van zijn verblijf in België en naar de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dat geenszins door verweerder op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met verzoekers vaste tewerkstelling sedert augustus 2012 in België geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers verder verblijf in België.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat immers verzoeker wel degelijk alles in het werk heeft gesteld opdat hij zich zo vlug mogelijk socio-economisch en cultureel integreerde in de Belgische samenleving.

Dat met deze inspanningen tot socio-economische en culturele integratie van verzoeker in de Belgische samenleving door verweerder geenszins wordt rekening gehouden.

Dat verzoeker ter staving van zijn integratie in de Belgische samenleving en zijn tewerkstelling in België zijn arbeidsovereenkomst dd. 17.08.2012 en talrijke loonbrieven heeft neergelegd.

Dat geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met verzoekers vaste tewerkstelling in België geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de socio-economische en culturele integratie van verzoeker in de Belgische samenleving.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het artikel 42quater§1 laatste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van verzoekers rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat dit het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht in casu uitermate belangrijk is nu verzoeker sedert 2012 in het bezit is in België van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en tot op heden nog steeds tewerkgesteld is bij dezelfde werkgever (cf. loonbrieven oktober 2014 t.e.m. mei 2015, stuk 2). Door een terugkeer naar zijn land van herkomst riskeert verzoeker ernstige financiële schade te lijden nu hij er niet zal kunnen werken aan dezelfde arbeids- en loonvoorwaarden als in België.”

2.1.2 De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

“In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de rechten van verdediging. Bovendien zou er sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

In het tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel.

Gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen, zullen de middelen samen behandeld worden.

Verzoeker stelt dat voormelde bepalingen en beginselen geschonden zijn aangezien hij niet ‘in de onmogelijkheid verkeerde op afdoende manier argumenten te formuleren’, er geen voorafgaandelijk onderzoek werd gevoerd en hij niet gehoord werd omtrent de reden waarom hij genoodzaakt was uit de echt te scheiden.

De bestreden beslissing zou bovendien niet afdoende motiveren waarom met zijn vaste tewerkstelling geen rekening wordt gehouden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft dat de bestuurde in de hem aanbelangende beslissing de gronden kan terugvinden waarop die beslissing is gesteund om aldus met kennis van zaken te kunnen nagaan of het zinvol is gebruik te maken van de beroepsmogelijkheden waarover de bestuurde in rechte beschikt. De feitelijke en juridische motieven kunnen op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen, te weten dat verzoekers verblijfsrecht van meer dan drie maanden worden beëindigd op grond van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, omdat uit woonstcontrole van 7 juli 2014 blijkt dat verzoeker en mevrouw Eryilmaz Seher uit elkaar zijn en de echtscheidingsprocedure werd opgestart en hij sedert 25 juni 2014 staat ingeschreven op een ander adres dan de echtelijke woonst. Uit het middel blijkt dat verzoeker die motieven kent en ze inhoudelijk aanvecht, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV–18.551)

Het is daartoe niet vereist dat in de bestreden beslissing de definitie van de motiveringsplicht wordt vermeld, voor zover verzoeker dit zou betogen.

Daar waar verzoeker de beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij een schending aan van de materiele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Verzoeker beperkt zich overigens tot een loutere bewering als zou er geen voorafgaandelijk onderzoek zijn gevoerd en hij niet gehoord werd.

Bij schrijven van 14 juli 2014 werd verzoeker, in het kader van het onderzoek naar de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, §1, alinea 3 van de vreemdelingenwet, door het bestuur uitgenodigd alle nuttige document over te maken.

Het stond verzoeker vrij om in het kader van die uitnodiging volgens hem nuttige opmerkingen kenbaar te maken, alsook de reden waarom hij genoodzaakt zou zijn geweest uit de echt te scheiden.

Hieruit blijkt dat verzoeker in de mogelijkheid werd gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken alvorens de bestreden beslissing werd genomen. (HvJ 22 november 2012, M., zaak C-277/11, punt 87)

Verzoeker maakte naar aanleiding van die uitnodiging een arbeidsovereenkomst met aanvullende loonbrieven over, waaruit blijkt dat hij voltijds werk. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld dat aangezien verzoeker er voor kiest geen andere bewijzen voor te leggen en er dus geen grondig onderzoek kan worden gevoerd naar zijn gezinssituatie, de medisch situatie, sociale en

culturele integratie in België en de bindingen met zijn land van oorsprong, er verondersteld wordt dat deze situatie niet van die aard is dat enkel en alleen op basis van het feit dat verzoeker werkt in België, een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor hem.

Verzoekers kritiek als zou geen rekening zijn gehouden met zijn tewerkstelling faalt derhalve in feite. Met zijn uiteenzetting als zou hij alles in het werk hebben gesteld om zich zo vlug mogelijk socio-economisch en cultureel te integreren, doet hij geen afbreuk aan de motieven opgenomen in de bestreden beslissing dat hij geen bewijzen heeft voorgelegd en er dus geen grondig onderzoek kan worden gevoerd naar zijn gezinssituatie, de medisch situatie, sociale en culturele integratie in België.

Verzoeker beperkt overigens in zijn verzoekschrift andermaal tot een ongestaafd betoog.

Verzoeker voert bovendien een theoretisch en vaag betoog omtrent miskenning van zijn hoorrecht. Hij slaagt er niet in enig relevant gegeven aan te brengen die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Omwille van bovenstaande redenen, maakt hij geen schending van artikel 41 van het Handvest zou zijn geschonden.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

De twee middelen zijn ongegrond."

2.1.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.1.3.1 De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze wel juridische en feitelijke overwegingen bevat. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar de artikelen 42^{quater} van de Vreemdelingenwet en naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Voor het bevel om het grondgebied te verlaten wordt er verwezen naar artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Bij de feitelijke overwegingen verwijst de verwerende partij naar een relatieveverslag van 7 juli 2014 waaruit blijkt dat de verzoekende partij sinds 18 mei 2014 geen relatie meer heeft met haar vrouw en dat de echtscheiding werd aangevraagd. Sinds 25 juni 2014 staat de verzoekende partij ingeschreven op een ander adres dan de echtelijke woonst. Daarnaast stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij op 27 augustus 2014 werd uitgenodigd om documenten neer te leggen om de elementen in artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet na te gaan. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij een arbeidsovereenkomst en enkele loonbrieven neerlegt, waaruit blijkt dat zij voltijds werkt. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen andere documenten heeft neergelegd, en dat de verwerende partij hierdoor geen grondig onderzoek kan doen naar de gezinssituatie, de medische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van oorsprong. Hierdoor concludeert de verwerende partij dat een terugkeer naar het land van herkomst niet schadelijk zou zijn voor de verzoekende partij. Voor het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de verwerende partij dat het legaal verblijf in België is verstreken.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de in haren hoofde genomen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.1.3.2 De Raad onderzoekt de materiële motiveringsplicht juncto artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij werpt namelijk de schending op van artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en in de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van dit artikel.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de verwerende partij *“geenszins een grondig onderzoek heeft verricht naar verzoekers gezinsleven in België, naar zijn gezondheidstoestand, naar zijn sociaal-economische situatie, naar zijn integratie in de Belgische samenleving, naar de duur van zijn verblijf in België en naar de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”* Tevens stelt zij dat de verwerende partij niet motiveert waarom zij geen rekening houdt met haar tewerkstelling.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 14 juli 2014 een brief heeft opgesteld die de verzoekende partij heeft ontvangen op 27 augustus 2014, waarin de verwerende partij vraagt om alle nuttige documenten in het kader van een onderzoek volgens artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet neer te leggen, opdat de verwerende partij hiermee rekening kan houden. De brief van 14 juli 2014 luidt als volgt:

“In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, alinea 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: “Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”, staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats.

U dient deze documenten over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats, ten laatste 30 dagen na de betekening van dit schrijven.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij naar aanleiding van voormeld schrijven volgende documenten heeft neergelegd:

- arbeidsovereenkomst van onbepaalde tijd met E. BVBA d.d. 17 augustus 2012,
- loonbrief voor mei 2014 ten belope van 890,43 euro,
- loonbrief voor juni 2014 ten belope van 1052,87 euro (tweemaal neergelegd),
- bijlage arbeidsreglement met uurrooster van de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geenszins een grondig onderzoek heeft verricht voor het nemen van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat in de brief die de verzoekende partij ontving op 27 augustus 2014 de toepasselijke wetsbepaling werd uitgeschreven en dat werd gevraagd om alle documenten die nuttig kunnen zijn neer te leggen. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de verzoekende partij. De verzoekende partij heeft van deze mogelijkheid gebruikt gemaakt, maar laat het na om documenten inzake haar gezinsleven, gezondheidstoestand, sociaaleconomische situatie, integratie in België, de duur van haar verblijf in België en de band met haar land van oorsprong neer te leggen. De verwerende partij kan geen rekening houden met elementen

waarvan zij niet op de hoogte wordt gesteld. Zij stelt dit ook in de bestreden beslissing: *“Aangezien betrokkene er voor kiest geen andere bewijzen voor te leggen en geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar onder ander de gezinssituatie, de medische situatie, sociale en culturele integratie in de België en bindingen met zijn land van oorsprong (...).”*

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd waarom er geen rekening wordt gehouden met haar vaste tewerkstelling. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat *“de situatie niet van die aard is dat enkel en alleen op basis van het feit dat betrokkene werkt in België, een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor de betrokkene.”* Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel rekening heeft gehouden met de tewerkstelling van de verzoekende partij in het kader van artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, maar dat zij deze niet voldoende acht om te stellen dat de verzoekende partij schade oploopt door terug te moeten keren naar haar land van oorsprong. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij haar beslissing steunt op motieven die kennelijk onredelijk zijn.

Voor zover de verzoekende partij stelt dat zij alles in het werk heeft gesteld om zo snel mogelijk te integreren in de Belgische samenleving, wijst de Raad erop dat zij geen documenten ter staving bijbrengt en dat de documenten die zij wel neerlegt bij haar verzoekschrift niet ter kennis waren gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing, waardoor het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij hier geen rekening mee heeft gehouden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Tevens maakt zij, gelet op het voorgaande, ook niet aannemelijk dat een manifeste beoordelingsfout heeft plaatsgevonden.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. De verzoekende partij werpt de schending op van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000. De Raad onderzoekt dit artikel *juncto* de hoorplicht.

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Het hoorrecht behelst, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-

141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij onder meer een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn; *Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini* e.a., C-317/08 - C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. Blz. I* 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. Blz. I* 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian*

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, al dan niet met vasthouding met het oog op verwijdering, hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een uitnodiging heeft ontvangen op 27 augustus 2014 om alle nuttige documenten inzake haar dossier en de eventuele beëindiging van haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden neer te leggen op het gemeentebestuur van haar woonplaats. De verzoekende partij heeft gebruik gemaakt van deze mogelijkheid en kan niet dienstig opwerpen dat haar hoorrecht werd geschonden. Voor zover de verzoekende partij opwerpt dat zij niet gehoord is omtrent de scheiding van haar ex-partner, wijst de Raad erop dat zij dit ook had kunnen aanbrengen in het kader van de brief die zij heeft ontvangen op 27 augustus 2014. Tevens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen elementen aanvoert over hoe het horen de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Voor zover de verzoekende partij verwijst naar stukken die zij heeft neergelegd bij het verzoekschrift, wijst de Raad erop dat deze documenten niet werden neergelegd voor het nemen van de bestreden beslissing en dat de verwerende partij hier redelijkerwijs geen rekening mee kon houden voor het nemen van haar beslissing. De Raad beklemtoont dat voor het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij de verzoekende partij gecontacteerd heeft met de specifieke vraag om alle nuttige documenten inzake haar dossier en de eventuele beëindiging van haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden neer te leggen op het gemeentebestuur van haar woonplaats. De bewijslast rust immers bij de verzoekende partij zelf, die alle elementen moet bijbrengen die zij nuttig acht om het behoud van haar verblijf te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop zij zich beroept en die zij derhalve wordt geacht te kennen nu in de brief van 27 augustus 2014 uitdrukkelijk de wettelijke bepalingen vermeld werden. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en de verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij.

Een schending van de hoorplicht als beginsel van het Unierecht of van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangenomen.

2.1.3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.5 Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.6 Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wijst de Raad erop dat de behandeling van beëindiging van een verblijf van meer dan drie maanden volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS